



Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 94

číslo: 26

29. června 2014

Cena: 8 Kč

O hledání Boží vůle, komunikaci i liturgii s bratrem biskupem Pavlem Pechancem

Bratře biskupe, uplynul rok od chvíle, kdy vyšla v Českém zápasu zpráva o Vašem zvolení biskupem Královéhradecké diecéze se stručným rozhovorem s Vámi, kde jste mimo jiné uvedl krásnou větu, že „člověk je poutník, co vždy za sebou zanechává jisté stopy a ani nemůže projít životem, jakoby nebyl...“ Je to samozřejmě ještě relativně krátká doba, ale povězte, jak byste charakterizoval stopy, které jste zatím v diecézi v nové službě zanechal? Pokračujete s aktivitami na poli politickém a kulturním, o kterých jste se tenkrát zmínil?



Z letošního setkání u památníku dr. Karla Farského ve Škodějově

Charakteristika mých aktivit pod Ještědem se dá shrnout jedním slovem – jsem ve fázi loučení. Rozhodli jsme se totiž s rodinou přestěhovat na rovinu v Hradci Králové. Loučím se pomalu s krajinou, začínám odhazovat různá „pádlá“, která mi přistála v rukách a teď je potřeba, abych je přehodil jiným, a pomalu se loučím i s lidmi (je to těžší, než jsem čekal). Věřím ale, že pádlo, které mi před rokem přistálo v rukách, není jenom o člověku, jeho pocitech, vůli a rozumu. Hledám charakter a rozměr služby, a tak se snažím překonávat obavy a mnohou nejistotu. Na jedné straně

se loučím a na druhé hledám a to je také charakteristika mých „stop“. Jsem ovšem přesvědčen, že je to úkol od Pána i pro celou církev a zvláště pro tu naši. ČČSH stále hledá svou charakteristiku, přemýšlí nad svou identitou, je silná i zranitelná ve své otevřenosti a ve svém hledání. Jsme církví „národní“, lidé této země mají hymnu s textem: „Kde domov můj“. Hledání a ujištění je tedy něco, k čemu se stále vracíme. Pokud opravdově hledáme Boží vůli, nemusíme být ale rozleptáni nejistotou nebo smutkem z nezajištěnosti...

My v redakci si často stěžujeme na problém s komunikací s jednotlivými diecézemi, s obcemi... na neochotu lidí mluvit, mluvit narovinu. Jak jste spokojen s propojením diecéze a jednotlivých farností, s jejich vzájemnou komunikací?

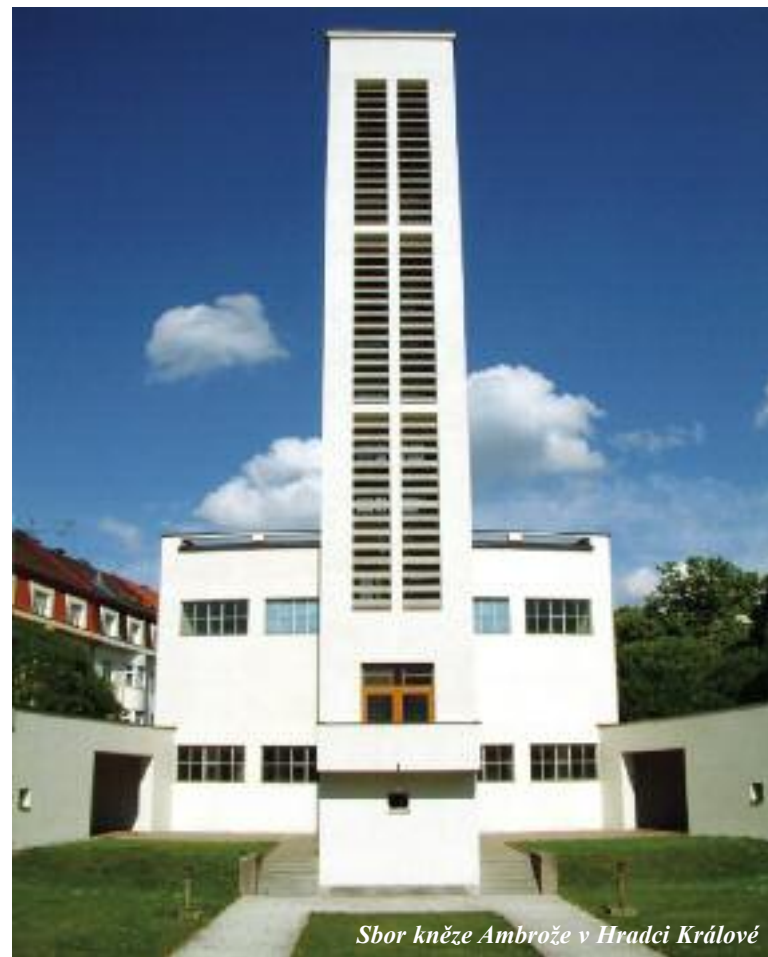
Už od dob Babelu mají lidé problém s komunikací a viníkem je člověk sám. Je to jistě paradox, že technické vymoženosti nám komunikaci umožňují na vyšší a vyšší úrovni, ale my lidé nijak nepostupujeme o stupeň výš. Mezi lidmi vládne zmatek, nerozumíme si z mnoha důvodů a také ani často nechceme. Díváme se na ostatní tak trochu svrchu, protože je to pohodlné a příjemné. Máme za to, že naše jedovaté sliny padají vždy dolů a že podporují správný řád, tedy naše vědomí, jak by to a to mělo být. Kritizujeme ty nahoře, kritizujeme ty dole. Málokdy při naší vzájemné komunikaci slyšíme náznak posuvné sebereflexe. Co s tím? Asi to bude znít jako otřelé klíše, ale opravdu je třeba alespoň občas slézt z vlastního piedestalu, brát zmatečnost jako součást života a alespoň občas se usmívat na druhé.

Na nedávné synodě se mluvilo o liturgii, byla zde ostatně také sloužena, a to podle formuláře alternativní liturgie, kterou připravuje pastorační

komise pro evangelizaci a misii. Co na to říkáte? Jste v zásadě přístupný těmto „novotám“?

Naše církev vznikla na „novotách“. Opravdu si nemyslím, že by Farský snil o tom, že „jeho“ liturgie a stejně tak i učení církve bude neměnně svázané. Naopak mluvil o přirozeném vývoji a svou církev vnímal jako „pokrokovou“. Každá generace církve si musí projít svým hledáním, s úctou navázat na budovanou stavbu a usilovat o propojení svého života v současnosti. Svět je v pohybu a církev je tvořena lidmi, proto také musí být v pohybu. Naše církev vznikla jako odraz touhy po srozumitelnosti a přímočarosti. Je jen dobře, když navazujeme na vlastní tradici a nebojíme se nezústat jen na povrchu obřadnosti své služby. Čeká nás celá řada změn v církvi, změnil se totiž značně svět. Světu připadáme nesrozumitelní a nám sice nemůže jít o lacinou srozumitelnost a lidovost, ale pokud chceme nést zvěst o Kristu, nemůžeme jen doufat, že naše vyjeté koleje stačí. Sebespokojenost církve není na místě, stejně jako představa, že naši otcové už vše vybojovali za nás a my se můžeme jen tak vesele vézt. Při komisi královéhradecké diecéze pro evangelizaci a misii proto mimo jiné vynikl i požadavek, který volá po výraznější alternaci bohoslužebného života. Chtěli jsme tím podnítit širší diskusi, a proto jsme na naši synodě kromě liturgie dr. K. Farského zakusili i návrh alternativní liturgie. Tato liturgie je spojena s liturgickou obnovou ČČSH, započatou bratrem biskupem Petrem Šanderou, vrací se ke kořenům liturgie 6. – 7. století a vnímá liturgickou obnovu křesťanských církví západního ritu. Věřím, že různé „novoty“ nás nejen podnětují k přemýšlení nad vlastní identitou, ale také vedou k opravdovosti našeho zápasu.

Bratře Pavle, děkujeme za rozhovor.



Sbor kněze Ambrože v Hradci Králové

Váš systém je vystaven možnému riziku... je zastaralý

...takhle mě vítá můj starý počítač, pro jistotu už delší dobu nepřipojovaný na internet, odkud ohlašovaná rizika ponejvíce přicházejí. Používám jej tedy spíše jako psací stroj a skladiště fotografií a článků, sem tam si do něj uložím nějakou muziku, která se mi zalíbila. Co se dá jinak dělat?

Kdekdo radí toto „muzeum“ opustit, koupit si jiné zařízení, anebo z něj udělat zase funkční záležitost, ale jak? Inu, rozumnou výměnou programů za novější, zakoupením programu proti škodlivým prvkům a připojením se k té nebezpečné „širokosvětové síti“. Jen mě zneklidňuje otázka: Unese to? Má na to kapacitu? Zatím si tedy na něm klapu, co mě napadá, a nestarám se o nebezpečí tohoto světa. Zatím je ta ohrádka docela vhodná pro mé myšlenky, v nichž se nehodlám nechat ničím vnějším ohrožovat. Něco mi to připomíná. Něco od dětství vnučeného: Držte se ve své ohrádce! Tam si můžete pod dohledem tříbit své prastaré myšlenky, ale nevystřkujte z ní nosy! A neplette se nám do toho, jak my to tu děláme ve velkém, podle jediné správné fazony, povinné pro všechny! Ano, taktó jednal minulý režim se společností a taktó se vymezoval vůči jiným společenským (natož duchovním) konceptům. Aniž by si všiml toho, že i on je takovou (jen o něco větší a pod vysokým napětím izolovanou) ohrádkou pro ty malé, které hodlal do izolace zahnat. Co se dá dělat? Co se dá dělat jinak? – ptáme se, když se díváme na církev v dnešní situaci. Člověk může mít pocit, že o ní platí věta z nadpisu. V mnohém je to skutečně tak. Ovšem v podstatě bychom se tím neměli nechat och-

romit... a zůstávat nadále jak ovce v ohrádce, kde tráva je vypasena až ke kořínkům. Ještě chvíli se tam může dařit myšlenkám, ještě chvíli mohou kroužit v nerušeném koloběhu... Ještě chvíli, než se poohlédnem po Pastýři, a ejhle – on je mimo ni! Čím déle v ohrádce, tím bude vykročením do vnější krajiny nesnadnější. (Dost už metafor, i v těch se dá nerušeně kroužit...) Co dělat? Odpovědi na tuhle otázku hledáme snad všichni a hledala je i červnová synoda královéhradecké diecéze. Když už se musíme potýkat se starostmi, jak nejhodněji naložit s penězi, jimiž nás „obšťastnily“ tzv. restituce, jeví se nám stále zřetelnější, že nemůžeme zůstat jen ohrádkou žijící pro sebe samu. Tak jsme se vydali dál: Naše dubnové diecézní shromáždění jednalo o konceptu práce „pastoračních komisí“, které by se uprostřed dalšího snažení našeho společenství měly zabývat současnými úkoly církve. Komise (odpusťte tohle strašné slovo, anebo vymyslete lepší) soustřeďují materiály, otázky, úkoly jednotlivých oborů a miní je doplňovat a sdílet na diecézních webových stránkách. Smyslem snažení je poskytnout náboženským obcím co nejlepší servis k rozvoji jejich života a služeb. Obce pak mají možnost vytvořit konkrétní programy, činnosti, projekty a přihlásit se o finanční

Pokračování na str. 3

Počátky církve ve východních Čechách

Rozvoj křesťanské denominace, která vyvstala k životu 8. ledna 1920 pod názvem Církev československá, byl od počátku velmi dynamický. Co novému společenství nechybělo v přitažlivosti pro lid, to církev zoufale postrádala ve věcech organizačních.

Dne 24. ledna 1920 byl vydán prozatímní organizační řád Církve československé (ČČS). Státní potvrzení nové církve vydala končící Tusarova vláda na svém posledním zasedání 15. září 1920 na základě nové ústavy ČČS vypracované v červenci r. 1920. Ve dnech 29.-31. srpna 1921 se konal v Praze druhý valný sjezd delegátů ČČS, na němž byly ustanoveny diecéze: západočeská, východočeská a moravskoslezská. Ovšem až 15. října 1921 byla státem dodatečně ústava naší církve schválena a od této

chvíle mohly být oficiálně uznávány náboženské obce. Prvním biskupem nové církve byl zvolen na Moravě Matěj Pavlík (pozdější pravoslavný biskup Gorazd). Stalo se tak 23. listopadu 1921. Teprve 27. května 1923 následovala volba ve východočeské diecézi, kde byl zvolen biskupem obětavý a oblíbený farář G. A. Procházka. 9. prosince 1923 si pak slezská diecéze zvolila biskupem Ferdinanda Stibora. Západočeská diecéze volila jako poslední a jí zvolený biskup měl

být i patriarchou církve. Tím se nemohl stát nikdo jiný nežli dr. Karel Farský. Díky ustavení diecézí a jejich biskupů mohlo být přikročeno ke konání I. řádného sněmu (29.-30. srpna 1924). Za jeden rok od svého vzniku vstoupilo do ČČS 525 333 věřících (437 377 v Čechách). Již od října 1920 se na východě Čech diskutovalo o tom, které z měst by se mělo stát sídlem budoucí diecéze. Do ÚR přicházely návrhy se jmény různých měst, např. Jaroměř, Vysoké Mýto, Nový Bydžov, Turnov či Hradec Králové. Vzhledem k tomu, že se na počátku uvažovalo dokonce o dvou biskupstvích na území východních Čech, padaly návrhy na

Pokračování na str. 3

Ještě k zásahu v islámském centru

Nedávno mnozí zaznamenali zprávu, že Útvar pro odhalování organizovaného zločinu zasahoval v pražské mešitě. Vzhledem k mediální kampani, stížnostem islámské obce a diplomatů nechal ministr vnitra zákrok přezkoumat. Na základě přezkumu konstatoval, že vše bylo v pořádku a nedošlo k újmě náboženských práv muslimů. K prohlášení pana ministra je nutno podotknout, že závěry hovoří o tom, že buď zásah přezkoumávala osoba, která islámu nerozumí, nebo se žádné přezkoumávání nedělo a závěry byly prezentovány takové, jaké se hodily. Ostatně na obojí jsme v našich zeměpisných šířkách, a zvláště u orgánů činných v trestním řízení, zvyklí. Nechci tím samozřejmě nikterak znevážit pana ministra, jeho úkolem není být odborníkem na religionistiku, a zvláště na islám, ale v případě takto závažné události, která má i mezinárodní dosah, by se měl obklopit odborníky, kteří celou věc řádně posoudí. K vyjádření o legitimitě zásahu a vzniklé situace lze jen konstatovat, že ten kdo panu ministrovi připravoval podklady k vyjádření, o islámu a jeho náboženském životě nemá žádné povědomí. V mešitách probíhají modlitby kontinuálně, zvláště pak v pátek, neboť pátek je pro muslimy svatým dnem, stejně jako neděle pro křesťany či sobota pro židy. V islámském centru pak od 13.30 h měla být bohoslužba. Tvrdit, že zásah páteční bohoslužbu nikterak nenarušil, protože byl mimo čas bohoslužby, je naprostý nesmysl. Je to stejné, jako když jsou křesťanské bohoslužby od 9 h a v 8.50 h by do kostela vtrhla policie a několik hodin prohledávala kněžské oltářní náčiní. Po ukončení celé akce by nadřazený konstatoval, že policie bohoslužbu nikterak nenarušila, protože nepřišla v jejím průběhu, ale před ní. To, že pro přítomnost policie by bohoslužba probíhat stejně nemohla, že by byla znesvěcena místa a věci, které jsou pro dané osoby posvátné, mohlo by hluboce zasáhnout věřící. Tím se už bohužel nikdo nezabýval. Stejně tak to platí i u osob, pro které bylo v naší zemi islámské centrum možná jedinou jistotou a spočíváním po útrapách, které musely prožít ve svých zemích i jinde. V článku se nechci primárně zastávat islámu, ale principu náboženské svobody a tolerance. Zvláště v naší zemi je důležité si náboženskou svobodu a toleranci připomínat, neboť v minulosti byly mnohokrát potlačovány ze strany dominantní církve i vládnoucího režimu. Také je nutné si připomenout, že svoboda vyznání je součástí Ústavy ČR.

Rostislav Kotrč

Z kazatelského plánu

III. neděle po svatém Duchu

Pojďte, synové, poslyšte mě, vyučím vás Hospodinově bázni. Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí. ŽALM 34,12.6

První čtení z Písma: Jeremjáš 28,5-9

Tužby pro dobu po Duchu svatém (III):

2. Aby ze zármutku všedních starostí a zloby malicherných sporů naší mysl vzhůru k sobě povznášel, modleme se k Hospodinu.
3. Aby daroval nám sílu konat dobro a v dobrém díle pracovat pro větší slávu Boží a pokoj mezi lidmi, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Panovníku, Hospodine, daruj nám vytrvalou lásku a úctu ke tvému svatému jménu, neboť my věříme, že nepřestáváš pomáhat všude tam, kde vládneš svou dobrotivou rukou! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 6,12-23

Evangelium: Matouš 10,40-42

Verše k obětování: Přídavky k Danielovi 3,40

Verš k požehnání: Žalm 103,1

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, dej, ať nás tvá uzdravující moc očistí od hříchu, odvede od našich špatných cest a přivede na cestu pravou! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 6, 83, 85, 87, 94, 41, 110, 174

VÝLET NEJEN ZA ŽIDOVSKÝMI PAMÁTKAMI ČESKÉHO RÁJE

V loňském roce se skupina více než třiceti výletníků vypravila autobusem na zájezd, který pořádalo hořické muzeum společně s Církví československou husitskou. První zastávkou byl Jičín, kde právě probíhal každoroční pohádkový festival. Výletníci však tentokrát nepřišli za Rumcajsem, ale na prohlídku obnovené jičínské synagogy. Původní barokní synagoga byla dokončena v r. 1773 a sloužila jičínské židovské obci až do druhé světové války, kdy téměř všichni její příslušníci zahynuli v nacistických vyhlazovacích táborech. Po válce budova sloužila jako sklad léčivých bylin. V r. 2001 byl objekt soudním rozhodnutím vrácen Židovské obci v Praze. V Jičíně se ustavilo OS Baševi, z jehož iniciativy prošla budova v letech 2001-2008 kompletní rekonstrukcí. Pro veřejnost byla tato památka otevřena v červnu 2008. Průvodkyní více než zasvěcenou se stala hebraistka Te-rezie Dubinová, která účastníkům vyprávěla nejen o historii jičínské synagogy, ale i o židovské bohoslužbě a dalších zajímavos-



Synagoga v Turnově,
Foto: Radek Drašnar, MěÚ Turnov

tech. Dalším cílem naší cesty bylo jedno z méně známých skalních měst Českého ráje – Klokočské skály – a zřícenina skalního hradu Rotštejn z poloviny 13. století, kde si výletníci mohli vybrat podle své zdatnosti ze dvou vycházkových tras. Ještě předtím však společně navštívili unikátní skalní kapli M. Jana

Husa, kterou vybudovali Husovi ctitelé z Klokočí a okolí v r. 1934 k připomenutí 500. výročí bitvy u Lipan, významného mezníku husitských válek i českých dějin. To už se původně zamračená obloha vyjasnila a při vycházce po skalní plošině už nás provázelo sluníčko a výhledy na zajímavá místa nejen Českého ráje – Kozákov, Trosky, Vyskeř, Ještěd atd. Poslední zastávkou byl Turnov a zde další krásně obnovená synagoga. Ta zdejší pochází z r. 1719 a je v pořadí už čtvrtým svatostánkem turnovských židů (první byl postaven již v polovině 16. století). Tato synagoga patří městu Turnov a opravena byla pomocí tzv. Norských fondů. Také zde se nám dostalo zajímavého výkladu a mohli jsme si prohlédnout i výstavu věnovanou významným osobnostem židovského původu, umístěnou na ženské galerii.

Podle hodnocení účastníků se zájezd vydařil, přinesl mnoho krásných zážitků i zajímavých informací, a tak věřme, že nebyl poslední a že se zase někdy společně vypravíme na jiná pozoruhodná místa.

-tom-

Nad Písmem

CÍRKEV NENÍ KOSTEL

Mt 10,40nn

Za svůj farářský život jsem sloužil v sedmi náboženských obcích. Pokaždé, když jsem do některé z nich nově nastoupil, dal jsem si za úkol navštívit osobně všechny členy, evidované v kartotéce. Tato praxe je nejen povinností kněze, ale je to zároveň ta nejlepší příležitost, jak poznat člověka, jeho charakter, víru a vztah k církvi.

Reakce lidí na nečekanou návštěvu faráře jsou stále stejné, ať jde o dobu reálného socialismu nebo současného kapitalismu. Zároveň ale podotýkám, že to platí i obráceně – když nějaký člen náboženské obce nenadále zazvoní na faře. Stačí jediná návštěva a je hned vše jasné...

Jsou lidé, kteří vás nikdy nepozvou přes práh svého domu. Baví se s vámi ve dveřích nebo z okna, v nejhorším případě prostřednictvím „mluvítka“ u zvonků. Ti, kteří se cítí poněkud trapně, ale přesto vám věnovat svůj drahocenný čas nechtějí, vás alespoň vezmou za branku nebo do chodby svého bytu, se slovy, že právě odcházejí nebo že čekají důležitou návštěvu. Ostatně z jistého napětí a výrazu tváře okamžitě vycítíte, že jste nevídaným hostem a že máte co nejdříve „vypadnout“.

Jak jsem říkal: platí to ale i obráceně. Když nějaký „prostáček Boží“ navštíví duchovního na faře, obvykle zjistí, že pan farář na faře buď vůbec nebydlí nebo že úřední hodiny, které jsou jednou týdně, stejně nedodržuje.

Ale abych nebyl příliš kritický: tu a tam přece jenom lze narazit na člověka, který vám otevře nejen svůj domov či faru, ale i své srdce.

Když jsem ještě v 80. letech minulého století objížděl vesnice v pohraničí, považoval jsem pohostinné členy církve, zvláště v zimním období, doslova za anděly. Tehdy

jsem neměl auto, a když jsem nebyl přijat anebo mi ujel autobus, musel jsem čekat na další spoj nebo jít stopovat. Pohostinnost, vřelost, laskavé srdce a vlídné přijetí, ať člověk přijde vhod či nevhod, byla od nepaměti základní charakteristikou nejen křesťanství, ale každého člověka, který má otevřené srdce pro Pána Boha. Je tomu tak i dnes a bude tomu tak i nadále. Jsem přesvědčen o tom, že právě podle pohostinnosti a ochoty vzít člověka pod svou střechu se pozná opravdovost naší víry. U „vyslanců Kristových“ to platí dvojnásob... Narazíte-li tedy někde na zavřené dveře nebo na prázdný stůl a formální přijetí, můžete si být jisti, že dotyčný s vámi ve svém životě nepočítá a že vás nezahrnul do své lásky. Ve skutečnosti vám takoví lidé dávají najevo, že je jen obtěžujete a narušujete jejich konformní život. Antiseptické, intelektuální a nebo naopak ryze sváteční obřadní křesťanství je ta nejodpudivější forma křesťanské víry, která nemá s Kristem nic společného.

Dodnes vzpomínám na staříčkou sestru z Hostouně, která mě v roce 1981 viděla stopovat, protože se protáhly bohoslužby a autobus mi ujel. Pozvala mě tehdy, zmrzlého, domů a dala mi nejen teplý čaj

a bábovku, ale nakonec i večeři... a domů jsem jel až večer. I dnes, po 33 letech, cítím lásku té sestry a výjimečnost okamžiku, který jsem s ní prožil. Tehdy to pro mě znamenalo víc než vyhrát milion.

V pohostinnosti a vřelosti přijetí ve skutečnosti ukazujeme, jak si druhého vážíme. Církev může růst jen skrze otevřenost nejen našich domovů, ale i farností a farářů. Naše ryze matrikové křesťanství už dávno není žádným křesťanstvím. Stejně tak neplatí, že když máme ve městě či na vsi kostel, že je tam i církev. Církev je tam, kde se „dva nebo tři scházejí ve jménu mém“, říká Pán. Proto není hanba scházet se třeba doma, na faře nebo v domově důchodců. Církev není kostel.

Je samozřejmě dobré mít kostel nebo sborovou místnost, ale kdybychom je neměli, vlastně se nic nestane – pokud máme společenství, ve kterém slavíme agapé, hody lásky. Horší je mít krásně opravený kostel, ve kterém už žádné společenství není. A takových sborů a far bez farářů i věřících máme víc než dost. P. S.: Na druhou stranu: budeme-li mít otevřené společenství, kde jeden druhému projevujeme úctu a lásku, zbuduje určitě i na opravdu kostela.

Lubomír Zíta

**Pane, dej nám pochopit,
že důstojnost si nelze získat uměle
pomocí různých liturgických převleků a rituálů,
ani modlitební mnohomluvností,
ani strašením...
a už vůbec ne stylizováním se
do role teologických všeználek.
Kéž pocítíme fakt, že důstojnost má každý člověk,
který přijal evangelium – radostnou zvěst.
Že všichni jsme synové a dcery Boží,
a proto se můžeme kdykoliv zbavit
všech okovů i maškarních převleků
a vzájemně se otevřít Boží lásce. Amen.**

Počátky církve....

Pokračování ze str. 1

další města: Čáslav, Chrudim, Pardubice, a dokonce i na Německý Brod. Rozhodnutím „z Prahy“ byla za sídlo diecéze vybrána Kutná Hora. Největší soupeř, Turnov, byl „odměněn“ postem generálního vikariátu. Biskup Gustav A. Procházka si však nakonec vyvolil za sídlo své diecéze Turnov (1923). Ani ten se nakonec nestal definitivním sídlem biskupství, neboť nakonec to byl Hradec Králové, který se stal – přes nesouhlas patriarchy dr. Farského – sídlem východočeského biskupa. V Hradci Králové bylo díky Gustavu A. Procházce zbudováno duchovní a správní centrum, o které se zasloužil vynikající architekt Josef Gočár. Za zmínku stojí, že proti gočárovské údajně umělecky i esteticky „pomíjivé“ architektuře protestoval patriarcha dr. Farský, ale Gustav A. Procházka si silou své osobnosti angažování architekta Gočára pro stavbu Ambrožova sboru obhájil a nakonec prosadil. Dnes je Sbor kněze Ambrože duchovním i kulturním cent-

rem, které spravuje duchovní (br. farář Tomáš Altman) a bydlí zde i biskup východočeské (dnes královéhradecké) diecéze (br. Pavel Pechanec). Od počátku vzniku církve byly východní Čechy svěbytným, sebevdo-



TURNOV - SBOR CÍRKVE ČESKOLITOVNĚSKÉ
Příběhová scéna Vladimír Štěl

mým a hrdým regionem. Již v květnu 1921 se sešli zástupci diecéze a požádali ÚR sídlící v Praze o splnění těchto bodů: Prodloužení termí-

nu volby biskupských kandidátů z 8. června 1921 alespoň do konce měsíce. Přesné vymezení diecézí, aby bylo jasné, kam která náboženská obec patří. Nové kritické posouzení nabízených kandidátů, z nichž většina byla z Prahy, a ne vždy šlo o kandidáty hodné funkce úřadu biskupa. Volba biskupa východočeské diecéze proběhla v květnu 1923. Po prvním neúspěšném kandidátu Hynku Zdíku Širokém byl vážným adeptem na východočeského biskupa „věčný rebel“ Emil Dlouhý-Pokorný, který však rezignoval ve prospěch Rudolfa Paříka. Nakonec byl zvolen Gustav A. Procházka, který se pak čtyři roky nato, po smrti patriarchy dr. Karla Farského, stal jeho nástupcem. Na biskupský stolec východočeské diecéze byl po Gustavu A. Procházce zvolen Stanislav Kordule (1928). Průběh voleb a konečný výsledek byl doprovázen řadou pochybností, střetů a osobních animozit. Předznamenal vznik silné východočeské opozice vůči vedení církve, jejímž veřejným médiem stal se časopis Husova liga. Ale o tom až příště!

Martin Chadima

Váš systém je vystaven...

Pokračování ze str. 1

podporu z Fondu rozvoje. A uvidíme, co to udělá. Co se rozběhne, co vydrží, co se osvědčí.

I v nejtěžších časech měla církev snahu připravit si mladou generaci. Dařilo se to jen v malém a tu a tam. A tak je potřebná zejména příprava programů, setkání a táborů pro ty nejmladší a vyrůstající, včetně zajištění tvorby (např. zpěvníček, „nápadníček“ atd.) a knihovny materiálů. To je náplň úsilí pastorační komise pro práci s dětmi a mládeží. Chystá se ovšem i přehled zajímavých osobností z církve, které mají co říci mladé generaci, atd.

Pestrá paleta možností patří komisi zabývající se evangelizací a misí. Svým zaměřením se obrací dovnitř i vně církve: duchovní obnovy na úrovni náboženských obcí (NO), podpora pastoračních návštěv aj.

A co když budete chtít v náboženské obci uspořádat k nějaké příležitosti duchovní pořad s promítáním filmu? Část komise připravuje databázi filmů s duchovní tematikou, radu, jak vhodně nakládat s autorskými právy, návod, jak si film na DVD vypůjčit, jak vše technicky zajistit... Mohou tak vzniknout tematické večery, biblické hodiny, kluby aj.

Mezi další zaměření této komise patří i působení duchovních ve zvláštních zařízeních (a na to navazující profese kaplanů vězeňských, nemocničních ad.), konkrétní možnosti i podmínky těchto služeb.

Vyslechli jsme pěkné a inspirativní svědectví o několikaletých zkušenostech ze sociální práce, konkrétně v Semilech, kde běží doplňková terénní pečovatelská služba – praktické postřehy pro možnost podobné služby ostatních našich náboženských obcí, které by ji konaly (a garantovaly) i pro jejich širší okolí. Vhod přišlo i poučení o sociálních dávkách a možnostech podpory ze

strany státu, tak aby bylo možno potřebné lidi nasměrovat a povzbudit k využití této pomoci.

Diakonická střediska v náboženských obcích by měla podporovat volnočasovou činnost zejména pro mladé.

Naše církve je převážně společenstvím starších lidí, a měla by se proto o ně umět postarat v jejich potřebách: proto komise pro práci se seniory a s veřejností. Dostat do popředí veřejného povědomí účtu ke stvoření, k životu, ke stáří – tyto dnes tak opomíjené hodnoty – znamená věnovat



Kresba autorky článku

se osvětě, vstupovat do veřejnosti přednáškami na školách či v klubech seniorů, povzbuzovat v úsilí o kvalitu života (cvičení paměti aj.), ale také umět připravit na umírání a smrt. Kdo jiný může poukázat k dobré perspektivě v tak těžkém období, když ne církev? Vzdělávání duchovních (včetně studijního volna), členů rad starších i ostatních laiků by se mělo zaměřit na hlubší zakotvení víry i na osobní rozvoj jednotlivců. Pišu jen o střípcích, zachycených v poznámkách. Zejména v konkrétních námětech

byla přehledka práce komisí podnětná, zazněly i docela praktické připomínky a dotazy.

Jsou to skromné začátky, zároveň však i povzbuzení: teprve ve společném přemýšlení nad některými náměty se projevilo, čím už delší dobu žijí ty či ony náboženské obce, co dělají, o co usilují pro sebe i pro veřejnost.

Nakonec ještě poznámka: Když se mi před lety dostalo určitého ponaučení od mého někdejšího šéfa, redaktora Českého zápasu a později olomouckého biskupa, ThDr. Vlastimila Zítka, muže velkého vzdělání, netušila jsem, jak často se k tomu budu vracet. Řekl mi: Bohoslužby jsou uprostřed činnosti náboženské obce centrální bod. Všechno se k nim vztahuje, vychází a zase sbíhá. Duchovní péče, pastorec, modlitby, nejrůznější činnosti představují kruh okolo tohoto středu. Bez toho dalšího bohoslužby ovšem zůstávají pouhým bodem. Různá naše počítání, vykazování apod. sotva povzbudí vlastní duchovní život. Rozprostření církevní práce do nejrůznějších činností, naplněných naší vírou, láskou a nadějí, to je velký úkol, který před námi leží. Podobných myšlenek a inspirací k působení církve bychom pro současné hledání cest našli u našich „církevních otců“ mnoho. Co je v jejich díle skutečně dobré, je zároveň i nadčasové a mluví k dnešku. Je dobré se s tím opět seznámit. Budeme-li vyhlížet, kudy jde dnešním světem náš Pastýř, budeme-li hledat „znamení na cestě“, věřím, že náš „systém“, třebaže v lecčems zastaralý, omezený, ale v jiném zase dobře promyšlený a nadějeplný, nám nebude na překážku. Že se nám nestane ohrádkou, za kterou bychom si v klidu přežvykovali jen své dávno známé osvědčené pravdy. Že se odvážíme mimo něj k následování Pastýře, do rizika otevřenosti, která přináší naději a radost.

Jana Wienerová

Desátý díl Hospodinu!

Sestry a bratři v Kristu, patrně nejvýraznějším tématem, které v současné době „hýbá“ (a „hýbat“ bude) celou naši církví, je její finanční zabezpečení v časech budoucích. Nelze přehlédnout, že ve většině debat a pokusů o smysluplnou činnost v této stejně tak důležité jako bolestivé otázce panuje, když ne přímo beznaděj, tak alespoň značná bezradnost a nejistota. Všichni se snaží řešit otázku, jak zhodnotit prostředky vzešlé z onoho problematického finančního vyrovnání státu s církvemi a kde získat další zdroje, z nichž by byl chod naší církve financován. Je zřejmé, že finanční zdroj jediný, ať už jakýkoliv, nemůže nutné potřeby naplnit. Zdá se tedy být jasné, že budoucí financování chodu naší církve bude muset být vícezdrojové. A zde v našem současné snažení lze vidět jistotu, řekněme, podivnost. Všichni se snaží hledat finanční zdroje pro církve tak, že by bylo možné říci, že hledáme někoho (nebo něco), kdo (nebo co) bude provoz naší církve platit. A v tom se trochu ztrácí vcelku logický předpoklad, že v první řadě my, členové ČČSH, musíme být těmi, kdo budou chod své vlastní církve platit. Tento předpoklad je o to logičtější, oč větší oporu pro něj najdeme v Písmu. Bůh už starozákonnímu Izraeli ustanovil desátek z úrody i dobytka (tedy hospodářského zisku v době neuvěřitelně ještě peníze) jako svatý Hospodinu (viz např. text Lv 27,30 – „...všichni desátkové Hospodinu budou...“ a text Dt 14,22 – „...ochotně dávatí budeš desátků...“). A Nový zákon není nijak pozadu. Například na letošní třetí neděli po Velikonocích byl pro bohoslužebná shromáždění jako první čtení z Písma stanoven text Sk 2,42-47, který vcelku jasně ukazuje, jak členové prvotní (formálně ještě neorganizované) církve z vlastního majetku naplňovali potřeby společenství. Zde se dokonce ani nehovoří o desátkách,

nýbrž o rozdělování podle potřeb, což může znamenat i větší než desetinou náročnost. Jaký další podnět, když ne Boží slovo, by měl členy církve inspirovat? Jednejme biblicky. Vraťme se k biblickým principům a Bůh nám bude žehnat, protože se budeme řídit jeho Slovem. Nebo se nám nechce? To by ale bylo zvláštní následování Krista! „Ježíši, tady mě máš! Jsem celý tvůj, ale na svoje peníze si sáhnout nedám!“ Víc k tomu říkat netřeba.

Nebudeme-li my sami ochotni spolufinancovat vlastní církve, jak to můžeme žádat od kohokoliv jiného? Považte, že každý, u něhož budeme hledat podporu, může říci: „A jak vy sami dotujete svou církev? Cože? Jen čtyři stovky ročně a nějaké drobné do bohoslužebných sbírek? Co tedy chcete ode mě?!“ Ano, jistě! Není příjemné obětovat desetinu svého vlastního, byť k tomu vybízí Boží slovo. Ale někteří z nás tak již činí. Měli bychom tak činit všichni! Jsou a budou to nepřijemné oběti. Ale obět ze své podstaty nepřijemná je (nezaměňujme ji s darem). A lze žít skutečné křesťanství bez obětí? Ať každý před Bohem hledá odpověď sám v sobě. Chceme budovat svoji církev jako základnu zvěstování Božího slova? Pokud ano, budeme pro ni muset začít dělat víc než doposud. Bůh nám svěříl hřivny a všichni jednou vydáme počet z toho, zda jsme je rozhojnili, nebo zakopali. Vše nasvědčuje tomu, že končí doba hraní si na křesťanství a přichází doba žití křesťanství.

Zde navrhované dávání desátků jistě nemůže být jediným (a možná ani tím největším) zdrojem financování církve. Mělo by ale být základním zdrojem z mnoha důvodů, z nichž některé zde byly vysloveny. Oproti ostatním zdrojům má tento jednu nedostiznou výhodu. Každý z nás k němu potřebuje jedno jediné – své vlastní rozhodnutí. **Roman Zejda, Vladislav Pek**

3 soboty v Dobrušce

Festival „3 soboty“ je festivalem alternativního divadla a vzhledem k tomu, že má za sebou pět úspěšných ročníků, můžeme bilancovat. Každý ročník byl jiný a samostatně dramaturgicky koncipovaný. Během let se zde vystřídal velký počet převážně profesionálních divadelních souborů, loutkoherci, tanečníci, hudebníci, dnes již výrazné postavy naší umělecké scény a profesoři na akademii umění.

Naším cílem bylo navázat na tradici a oživit prostor letního divadla za Husovým sborem v Dobrušce. Pořádali jsme mnoho workshopů a velmi úspěšné byly hned při prvním ročníku tvůrčí dílny z igelitových tašek. Tento workshop sloužil jako inspirace při hodinách výtvarné výchovy na místním gymnáziu i při studentském Majálesu. Při druhém ročníku jsme se zaměřili na rodiče s dětmi, třetí ročník festivalu navazoval na celoroční cyklus přednášek o výtvarném umění – Příběh umění, který měl v Dobrušce veliký úspěch a nečekanou návštěvnost. Od září do června jsme pořádali přednášky, které měly za cíl i nepoučeného návštěvníka seznámit s cestou, kterou ušlo umění od prehistorických dob až po dnešek. Bylo pro nás překvapivým, jak málo jsou si vzdáleny jeskynní malby a dnešní pouliční graffiti...

Příběh umění se objevil i na třetím ročníku „3 soboty“. Při výtvarné dílně se naši návštěvníci mohli sami zamýšlet nad uměním ve veřejném prostoru a tentokrát nezůstalo pouze u myšlenky, ale rovnou se přešlo k činům. Kromě této dílny při třetím ročníku proběhla odpoledne plná tanečních a loutkových představení, žonglování, chůze po laně a příjemné letní atmosféry.

Při čtvrtém ročníku bylo naším cílem nabídnout návštěvníkům kromě divadelní produkce i článek zprostředkující život víry nenásilným způsobem. Festival „3 soboty“ má po pěti letech existence v Dobrušce své stálé publikum, přicházejí i noví lidé. Našimi diváky jsou často mladé rodiny s dětmi, ale i studenti; nezřídka přicházejí senioři. Především ti, ale i mladá generace velmi vítají, že tento projekt je pořádán církví. Právě mezigenerační setkávání je podle nás jedním z toho nejcennějšího, co naše církve může dnes nabídnout. Jediný prostor pro to, abychom proto i nadále ve své práci pokračovali, a bořili tak bariéry a léta přetrvávající předsudky. **Erika Oubrechtová**

ZPRÁVY



Desátého června proběhla v Husově sboru ve Vratimově umělecká dílna. O pracovním a uměleckém nasazení dětí se můžete přesvědčit na fotografii.

Umělecká dílna a Slunce z Andalusie ve Vratimově

DUO FLAMENCO – zpěvačka a interpretka Hana Iridiani a kytarista Alan Grézil přinesli do našeho vratimovského sboru tradiční andaluské písně i atmosféru plnou pohody, slunce, zahrad a květů, ale také výrazných gest a zvuků. Technicky zvládnuté interpretační praktiky, typické pro flamenco, jako jsou picada – staccatované tónové kaskády nebo rytmizované úderky do korpusu nástroje spolu s výrazným, melodickým zpěvem, vytvořily pro posluchače nevšední zážitek. Součástí akce byla výstava S. Krejčího, který jedním z obrazů vzdal hold v únoru zesnulému představiteli flamenca, skvělému virtuosovi, kytaristovi Pacu de Luciovi. Poděkování patří všem, kteří koncert navštívili, ale především dvěma umělcům, již nejen oslnili svým výkonem, ale navíc věnovali výteček koncertu na výměnu sřešni krytiny našeho sboru. Díky! **SK**

Svatodušní svátky v Novém Boru

Náš kostel v Novém Boru je zasvěcen Duchu svatému a den Letnic je pro nás velmi důležitým dnem v roce. Letos jsme si již po šesté připomínali sestoupení Ducha sv. na učedníky a zrod církve. Před začátkem bohoslužby hrála tiše meditativní hudba. Kolem kostela bylo v tu dobu rušno – chystala se pouť. Zvon zvonil a v kostele začínala bohoslužba. Kázáním tento rok posloužila setra farářka Eliška Raymanová. Mimo jiné zmínila slova patriarchy Ignatia IV. z Antiochie: „*Jak se velikonoční událost, která se stala jednou provždy, stane skutečností i pro nás? Právě prostřednictvím Ducha svatého... Bez Ducha svatého je Bůh vzdálený, Kristus zůstává v minulosti, Evangelium je mrtvou literou, Církev pouhou institucí, autorita se stane nástrojem ovládnutí lidí, misie budou pouhou propagandou, liturgie vzpomínkovým rituálem a z křesťanství nám zůstane zotročující morálka.*“

Svatý Jan od Kříže říká, že každý dostane od Boha tolik, kolik očekává... Kolik zázraků jste již osobně zažili? Žádný? Pak je to v tom, že jste žádný neočekávali. Bůh vás nenechá na holičkách, jestliže v něj vkládáte velké naděje; snad vás nechá čekat... nebo přijde najednou a nečekaně...

Bohoslužba vyvrcholila společným přijímáním večere Páně. Vzkříšený Pán stoloval společně s námi. Věřící, naplnění hlubokými zážitky z bohoslužby, vycházeli z kostela. Jako vzpomínku ze svatodušní pouti kupovali svým blízkým drobné dárečky. Před kostelem vystupovaly mažoretky, kejkliři předváděli své umění a hráli si s dětmi. Odpoledne hrála skupina Stará almara. Umělecký vedoucí Martin Žák vyprávěl o historii zpívaných písní z Apalačských hor. Společně jsme všichni tančili country tance, jak nás je učili hudebníci ze Staré almary. Podvečer nás zastihl mírně unavený tancem, ale nadšené. Intenzivní ruch kolem kostela pomalu utíchal. Končili jsme modlitbou díky a opět mysleli na Ježíšovy učedníky: Když se radostí zářící Ježíšovi učedníci vraceli ze svého prvního rozeslání k hlásání spásy a k uzdravování nemocných, Ježíš „zajásal v Duchu svatém a řekl: „Velebím tě, Pane nebes a země, že jsi tyto věci zjevil maličkým.“ (Lukáš 10,21)

Eliška Raymanová a Martin Stárek

PRO DĚTI A MLÁDEŽ



O DŮSTOJNOSTI UČEDNÍKŮ

Z textu si vypište jen ta písmenka, která jsou označena červenou tečkou.

MSNČKOÓDFOVAÁ
JKSLPÝŘŠIJKÍMDW
ÁNPIKŘIQJUMŽÍZM
ACÁJIMHKNAÁEBV

Řešení z minulého čísla: Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi.

Jana Krajčířiková

Setkání v Chlumci

Zveme vás na bohoslužby pod širým nebem a setkání rodin s dětmi, které se uskuteční před penzionem Alwin i v něm, Amerika 860, Chlumec nad Cidlinou, ve dnech:

- neděle 13. července od 15 hodin
- neděle 17. srpna od 15 hodin
- neděle 14. září od 15 hodin

Po bohoslužbách, které budou přizpůsobeny pro rodiče s dětmi, bude možné se občerstvit, pohovořit, potěšit se zvířátky i provozovat volnočasové a sportovní aktivity.

13. července bude toto setkání také doprovázeno hudebním vystoupením skupiny Pilgrim. **rk**

Setkání rodin s dětmi

Od 7. do 12. července proběhne již třetí ročník „*Setkání rodičů s dětmi plzeňské diecéze ČČSH*“ v penzionu Husitů v Železném Rudě, tentokrát s tématem Hledání Mojžíšových desek. Děti i dospělí se letos dozvědí více o Desateru a příbězích starých Izraelců. Chystáme hry a soutěže, vandr do Hamerského údolí s přespaním v přírodě, navštívíme „disneyland“ v Silberbergu nebo aquapark ve Zwieselu. Těšíme se na večerní posezení u ohně a kytary, koupání, rozhovory v milém společenství. Setkání povedou bratři T. Procházka a J. Sieger, zúčastní se i br. biskup Filip a také mirovický správce br. Felcman. Vyprošujeme v tuto chvíli u Hospodina Ducha svatého a zdár pro naši akci. **NO Plzeň-západ**

Husovské trienium – když myšlenka dostane tvar

U příležitosti 130. výročí založení Průmyslové školy kamenické a sochařské v Hořicích se 12. – 14. června t. r. uskutečnila výstava Kámen Hořice včetně sochařského symposia, při němž studenti této školy tesali do hořického pískovce sochy na téma Mistr Jan Hus – cesta ke smíření. Pod jejich rukama se měnily kusy pískovce ve dvoumetrové plastiky podle sádrových modelů, které udělali v rámci letošních a loňských klausurních prací. V nich dostaly tvar myšlenky a představy vzniklé na základě jejich znalostí o M. J. Husovi, doplněné přednáškami o jeho vnitřním zápase včetně citátů z jeho textů. Jednu z plastik si vybralo město Kostnice, kde bude socha v r. 2015 slavnostně instalována. S dalšími třemi sochami se počítá v areálu Památníku M. J. Husa v Husinci, který převzala naše církev do správy a chystá zde ve slavnostním roce 2015 otevření i nové expozice o M. J. Husovi včetně opravy památníku. O umístění dalších soch na Kozím Hrádku, v Praze a případně v Lidicích se nadále jedná. Nabídka bude rozšířena i pro další zájemce. Pro rok 2015 plánujeme putovní výstavu sádrových modelů soch, které ukazují, jak smýšlí nejmladší generace sochařů o M. J. Husovi a jeho současném odkazu. **H. T.**

EKUMENY

VARŠAVSKÉ SETKÁNÍ

Ve dnech 11. až 17. května se zúčastnily sestry z naší církve – farářky A. Naimanová (Rychnov), O. Libalová (Hronov) a H. Zejdová (Frýdlant) a předsedkyně rady starších v Červeném Kostelci M. Tučková letošního setkání žen 3 zemí – evangeliček ze Saska, Polska a husitek z Česka. Hlavním tématem byla migrace v našich zemích, jak ji přijímá naše společnost i my v církvi. Bylo zajímavé porovnat praxi v našich zemích. Sledovaly jsme osudy Marie Curie Skłodowské a Fryderyka Chopina, kteří většinu života prožili v cizině. Navštívily jsme v noci muzei varšavský zámek, noční varhanní koncert, promítání fotografií z varšavského povstání i společně se o půlnoci modlily při ekumenické pobožnosti. Znovu jsme si ověřily, že jsme pro Poláky nejoblíbenějšími sousedy (podle statistik dlouhodobě přes 50 %). Navzájem jsme si posloužily pobožnostmi a svědectvími o svých církvích. Zejména z Polska je zájem o informace o naší církvi v polštině (ty zatím nebyly nikdy vydány). Polské sestry jsou ochotné příslušné materiály bezplatně přeložit. Vzhledem k Husovu výročí v r. 2015 a k organizování setkání naší skupiny u nás by to byl mimořádný ekumenický počín. Co se týká příštího setkání, přivítaly bychom větší zájem sester i z jiných diecézí (včetně bratislavské). **Alena Naimanová**

EKUMENICKÁ KOMISE PRO HUSOVO JUBILEUM V ROCE 2015

V pondělí 9. června 2014 se v prostorách České biskupské konference (ČBK) sešla Ekumenická komise pro Husovo jubileum v roce 2015 pod záštitou České biskupské konference a Ekumenické rady církví ve spolupráci s akademickou obcí. Činnost komise, zaměřená na zkoumání Husova místa v kulturní, společenské a historické paměti nejen v České republice, ale také v mezinárodním rozměru, navazuje na předchozí plodnou práci komise, která se od počátku 90. let v ekumenickém a nadkonfesionálním duchu zabývala Husovou rolí mezi reformátory církve v dobovém kontextu. „*Debata v komisi se pohybuje na rovině teologické a historické. Každá osobnost, nejen Hus, po sobě zanechává druhý život, jistou legendárnost vyvolává to, jak ti, kdo s ní souhlasili, i ti, kdo s ní nesouhlasili, pracují s jejím odkazem. Hus má výhodu, že po sobě zanechal spoustu materiálů: dopisů, kázání, řečí i spisů. A to jsou věci, ke kterým stojí za to se stále vracet a tam hledat, co je základem jeho osobnosti, co bylo základem jeho přesvědčení,*“ řekl člen komise Joel Ruml, synodní senior Českobratrské církve evangelické. Komise rovněž připravuje webové stránky na adrese www.jan-hus.eu, které by měly přinášet výstupy z ekumenické diskuze nad Husovou osobou a zveřejňovat výstupy z práce komise i přehled prací institucí, s nimiž komise spolupracuje. „*Dnes už máme mnohem více mediálních prostředků než dříve,*“ doplnil další člen komise, plzeňský biskup a delegát ČBK pro ekumenismus František Radkovský. **Dle webu www.ekumenickarada.cz**

TICHÝ HLAS PRO SVATOU ZEMI 2014

V neděli 15. června se v Libčicích nad Vltavou konal XI. ročník festivalu „Tichý hlas pro Svatou zemi“. Letošní ročník, zaměřený na mírové řešení situace okolo Izraele a na celém Blízkém východě, začal mší svatou, obětovanou za pokoj ve Svaté zemi. Následoval program na zahradě u katolického kostela.

Dle zprávy P. Šatavy (farní úřad Libčice nad Vltavou, Římskokatolická farnost Roztoky) uveřejněné na webu Ekumenické rady církví v ČR

HUSOVA POUŤ 2014

Před pěti lety se zrodila ve farním sboru Českobratrské církve evangelické v Českém Brodě myšlenka uctít památku Mistra Jana Husa poutí. Od té doby se každoročně vydávají poutníci po cestě, kterou prošel Mistr Jan Hus do Kostnice obhájit reformátorské myšlení a kde byl pro svoje učení odsouzen a upálen. Organizátoři tohoto projektu chtějí vytvořit novou, značenou poutnickou trasu Krakovec – Kostnice (560 km) s názvem „Husova pouť“. „*Poutníci si tak mají připomenout moudrost a hrdivost muže, který volil raději smrt na hranici, než aby se zpronevěřil pravdě,*“ říká Lia Valková z Českého Brodu. V roce 2015 u příležitosti 600. výročí upálení Mistra Jana Husa hodlají projít celou trasu Husovy cesty. K putování se může připojit každý, bez rozdílu věku, konfese či národnosti. Více na www.husovapout.cz a v přílohách.

Dle webu www.e-cirkev.cz připravila Martina V. Kopecká

POŘADATELÉ NOCI KOSTELŮ SE SETKALI V ARCIBISKUPSKÉM PALÁCI

Kardinál Dominik Duka, arcibiskup pražský, pozval ve středu 4. 6. do svého sídla zástupce různých církví, kteří byli pořadatelé letošní Noci kostelů. Při malém pohoštění vedli hosté dialog o svých zkušenostech. Bylo to inspirativní a obohacující setkání. Za naši církev se zúčastnili Mgr. Jiřina Mojžíšová z NO Ďáblice, PhDr. Olga Nytrová z NO v Karlíně a Mgr. Martina Kopecká a Mgr. Dalibor Vík z NO Praha 1-Staré Město. **O. Nytrová**

VÝTVARNÁ SOUTĚŽNÍ PŘEHLEDKA K MODLITBĚ ZA DOMOV 2014

ERC v ČR spolu s Národní sítí místních akčních skupin ČR vyhlásily při příležitosti ekumenické slavnosti „Modlitba za domov 2014“ výtvarnou soutěžní přehlídku pro děti a mládež na téma „Rodinný portrét“. Další informace naleznete na www.ekumenickarada.cz. Soutěžní práce zašlete poštou na adresu: Ekumenická rada církví v ČR, Donská 5, 100 00 Praha 10, do 13. října 2014. **Dle webu ERC**

